

ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΗΣ ΥΔΡΙΑΣ

ΠΟΙΗΜΑ

Όλοι νά τόν ιδούνε
πού εὐτύχησε·
τόν λείκανε ὡς τὰ βάθη του
καθαρό τῆς ἀστραπῆς φῶς.
Νά τόν θαυμάσουνε
τόν ἄνδρα τόν καλό.

Παν. Χαλούλος

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Τῇ χαρά μας οἱ γονιοί μας
δὲν ἀντέχουν·
τῇ θύμῃ αὐτῇ
δὲν
τῇ βρῶσκουν
στό παλιό τους πορτοφόλι
τῆς κοιμένης ρίζας τους.

2

Τὴν παρθένα μὴ σὰς φύγει
κυκλώσει
γονατίστε μπροστά
φιλεῖστε τῆς τὰ πόδια·
θὰ σὰς ἀνοίξει τὰ ματάκια
καὶ τὰ χεϊλάκια τῆς.
θὰ σὰς κυκλώσει.

Παν. Κερασίδης

ΤΣΕ ΓΙΕ (Κίνα 265—317 μ.Χ.)

1

Παίρνοντας ἕνα μαξιλάρι πληγιάζω κοντά στο
κορεϊνὸ παράθυρο,
Ἐρχεσαι ἕνα λεπτό νά με διασκεδάσεις.
Κάποτε χαρούμενος μοῦ λές λόγια τολμηρὰ
Ἀλλὰ πόσο θὰ κρατήσει ἡ τρικυφότητά σου:

2

Χωρὶς νὰ κομποδέσω τὴ ζώνη μου ἢ νὰ ζω-
γραφίσω τὰ φρόδια μου,
πηγαίνω στο παράθυρο.
Τὸ μεταξένιο μου φόρεμα εἶναι ἔτοιμο νά πι-
τάξει,
μαλώνει τὸν ἀνοιξιὰτικο ἄνεμο πού τὸ σηκώνει.

3

Αὐτὸ τὸ πρῶτ' ἀκόμα ξεχτίναστη,
τὰ μαλακὰ μαλλιά μου σκεπάζουν τοὺς ὤμους
μου.
Πληγιάζω στὰ γόνατα τοῦ πολυαγαπημένου
μου
καὶ ὅλο τὸ κορμί μου εἶναι λατρευτὰ.

4

Ἀπὸ πού ἔρχεται αὐτός πού ἀγαπᾷ;
Τὸ πούσεσσι του εἶναι σφιγρὸ καὶ πομπῆς
Τρεῖς φορές τὸν ἠσανάζω χωρὶς νὰ μοῦ ἀπα-
τήσι.
Ἔχει ἀκόμα τὴ σταθερότητα τοῦ ἐλάτου.

5

Εἶμαι τὸ πολὺν ἄστρο
πού δὲν ἀλλάζει ποτὲ θέση.
Ὁ πολυαγαπημένος μου εἶναι ὁ ἥλιος.
Στὴν ἀνάστασιν τὸ πρῶτ', αὐτὴ δόση τὸ βράδι.

Μετάφραση ἀπ' τὰ γαλλικά

Μάρη Δεληδοριᾶ — Τέτα Διδάχου

ΤΟΥ ΜΟΥ (Κίνα, 803—52)

Ἄνοιξη στὸ Τσιάνγκ — νὰν

Χιλιάδες μέτρα ὁ κλέφτης τρεγοῦνᾷ, κοκκί-
δαθὲ μέσα στὸ πούσανο
Χορὸν παρακατάρει, δουρὸν ἐπάλλει, δὲ
ἀπὸ τοῖς ἄλλοις στὸν ἄνθρωπο
Ἀπὸ τὸ τετραπύριον αὐτὸ μοναστήριον τοῦ Ν
πὺν δυναστὴν
ποῦν πύργου καὶ τοῦ αὐτοῦ ὁρῶντο καὶ
αὐτὴν ὁμιχλώδη βροχῇ.

Μετάφρ. ἀπὸ τ' ἀγγλικά

Ἑλένη Παρθενopoύλου

ΓΟΛΓΟΘΑΣ Μ.Χ.

Κάθε πρῶτ'

ἀγνιπτίζουμε τὸ ξεροβράχιον
πού το κοίτῃ ὁ ἥλιος καὶ τ' ἄλμα,
στὸ κατόπι, μαζώνουμε διὰ εὐφρατίαν χῶμα
καὶ σκεπάζουμε τίς μέρες πού φέγγει,
μετὰ, σκεπόμενι, φορεματομοσπε τοῦς στο-
ματός μας καὶ ἀνηφορίζουμε.

Φ. Σακελλιάδης

ΤΡΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Στὸ κορμί τῶν χμαρῶν χαράσσω τὴν ἀπὸ
τητὴ πορεία μου πρὸς τὸ μηδέν
τὴν ἀνάστα τὴν κορυφωμένη καὶ στὸ ἔκτα
τὸ γέλιο τῆς ἀσπιδὸς τῆς δημοιογίας.

Γιῶδ μόνος

στ' ἀντιπρὸ κέντρομαι τῆς χιρᾶς μας.

Σκέπτομαι τὴν ἀνάστα πορεία μου στὸ φῶς
τὸν καπρὸ τοῦ λυτρωμοῦ μου, μὲ σένα.

Θ. Λιδόρας